

TJ Klune

KUISKAILEVAN
OVEN ALLA

SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI

Karisto
Hämeenlinna

Englanninkielinen alkuteos *Under the Whispering Door*

Copyright © 2021 by Travis Klune

All rights reserved.

A Tor Book. First published by Tom Doherty Associates,
120 Broadway, New York, NY 10271

Tor® is a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Karisto /

Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45850-0

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

Ericille.

Toivottavasti heräsit oudossa paikassa.

Kirjailijan huomautus

*Tämä tarina tutkii elämää ja rakkautta,
samaten kuin menetystä ja murhettakin.*

*Siinä keskustellaan kuolemasta eri muodoissaan
– hiljaisena, odottamattomana ja itsemurhana.*

Pyydän lukemaan varovasti.

I. LUKU

Patricia itki.

Wallace Price inhosi ihmisten itkua.

Pieniä kyyneleitä, isoja kyyneleitä, ruumista raastavia täysimittaisia nyyhkäisyjä, millään niistä ei ollut väliä. Kyyneleet olivat hyödyttömiä, ja tämä nainen vain viivytti väistämätöntä.

”Mistä sinä huomasit?” Patricia kysyi posket märkinä kumartuessaan Wallacen kirjoituspöydällä olevaa nenäliinarasiaa kohti. Hän ei nähnyt miehen ilmeen vääntymistä. Ehkä parempi niin.

”Kuinka olisin voinut olla huomaamatta?” Wallace sanoi. Hän risti sormensa tammipöydälleen. Arper Aston -tuoli narahati, kun hän valmistautui tulevaan, jonka epäili kehittyvän valitettavaksi teatraalisuudeksi, yrittäen samalla olla irvistelemättä kloriitin ja ikkunanpesuaineen lemulle. Joku yövuorolaisista oli varmasti läikyttänyt jotakin hänen toimistossaan, löyhkä oli saakea ja viipyilevää. Hän painoi mieleensä, että täytyisi lähettää muistio, jossa muistuttaisi kaikkia herkästä nenästään ja toteaisi, ettei hänen voitaisi olettaa työskentelevän moisissa olosuhteissa. Tämähän oli suorastaan barbaarista.

Hänen toimistonsa ikkunoiden kaihtimet oli suljettu ilta-päivän auringolta, ilmastointi puhalsi ankaraa kylmyyttä, jotta hän pysyisi valppaana. Kolme vuotta sitten joku oli pyytänyt, voitaisiinko mittari asettaa kahteenkymmeneen asteeseen. Hän

oli nauranut ehdotukselle. Lämpö johti laiskotteluun. Kylmässä pysyttiin liikkeellä.

Toimiston ulkopuolella firma toimi kuin hyvin öljytty koneisto, ahkerana ja omatoimisena vailla tarvetta isompaan ohjailuun, juuri sellaisena kuin Wallace halusi. Hän ei olisi päässyt näin pitkälle, jos olisi joutunut mikromanageroimaan joka työntekijää. Totta kai hän piti vielä kaikkea valppaasti silmällä; hänen palkkalaisensa tiesivät, että heidän piti työskennellä kuin henkensä edestä. Heidän asiakkaansa olivat maailman tärkeimpiä ihmisiä. Kun hän käski työntekijöitään hyppäämään, hän odotti kuulotäisyydellä olevien tekvän juuri niin kyselemättä sellaisia epäolennaisuuksia kuin *kuinka korkealle?*

Mikä johti taas Patriciaan. Koneisto oli mennyt rikki, ja vaikka kukaan ei ollut erehtymätön, Wallacen piti vaihtaa rikkinäinen osa uuteen. Hän oli työskennellyt liian ankarasti antaakseen sen pettää enää tässä vaiheessa. Viime vuosi oli ollut tuottoisin firman historiassa. Tästä vuodesta näytti olevan tulossa vielä parempi. Aina oli oikeuteen haastettavia ihmisiä, oli maailma millaisessa jamassa tahansa.

Patricia niisti nenänsä. ”En uskonut, että välittäisit.”

Wallace tuijotti häntä. ”Mistä ihmeestä sait sellaista päähäsi?”

Patricia hymyili itkuisesti. ”Et ole varsinaisesti sitä tyyppiä.”

Wallace närkästyi. Kuinka toinen uskalsi sanoa sellaista, vieläpä omalle pomolleen? Hänen olisi pitänyt tajuta jo kymmenen vuotta sitten, haastatellessaan Patriciaa oikeusavustajan virkaan, että tästä koituisi vielä harmia. Nainen oli ollut pirtsakka, ominaisuus, jonka Wallace oli uskonut ajan myötä laantuvan, sillä lakitoimistossa ei ollut sijaa ilomielisyydelle. Kuinka pahasti hän oli erehtynytään. ”Tietenkään minä –”

”Kaikki on ollut vain viime aikoina niin *raskasta*”, Patricia jatkoi ikään kuin Wallace ei olisi sanonut mitään. ”Yritin pitää sen salassa, mutta olisihan minun pitänyt arvata, että sinä huomaisit sen saman tien.”

”Täsmälleen”, Wallace sanoi yrittäen ohjata keskustelun takaisin oikeille raiteille. Mitä pikemmin hän hoitaisi asian, sen parempi heille molemmille. Patriciaakin tajuaisi sen aikanaan. ”Minä huomasin sen heti paikalla. No niin, jos nyt voisit –”

”Ja sinä välität *oikeasti*”, nainen jatkoi. ”Minä tiedän sen. Tiesin sen siitä hetkestä, kun annoit minulle kukkakimpun viime kuussa syntymäpäivänäni. Se oli kiltisti tehty. Vaikka siinä ei ollutkaan onnittelukorttia tai mitään sellaista. Tiesin, mitä yritit sanoa. Että arvostat minua. Niin minäkin arvostan sinua, mr. Price.”

Wallace ei ymmärtänyt, mitä helvettiä Patricia oikein höpisi. Hän ei ollut antanut tälle yhtään mitään. Hänen hallintoavustajansa oli varmasti ollut asialla. Se akka saisi kuulla kunniansa. Kukat olivat tarpeettomia. Mitä mieltä niissä oli? Ensin ne olivat nättejä, mutta sitten ne kuolivat, lehdet ja terälehdet käpristyivät ja mätänivät ja jättivät jälkeensä sotkun, joka olisi vältetty jättämällä kukat lähettämättä jo alun perin. Tätä pohdiskellen hän tarttui naurettavan kalliiseen Montblanc-mustekynäänsä ja raapusti muistilapun (*MUISTIOIDEA: KORISTEKASVIT OVAT KAUHEITA, EIKÄ KENELLÄKÄÄN SAISI OLLA SELLAISIA*). Hän sanoi katsettaan kohottamatta: ”Minä en yrittänyt –”

”Kyle irtisanottiin kaksi kuukautta sitten”, Patricia sanoi, ja Wallacelta kesti kauemmin kuin hän olisi välittänyt myöntää ennen kuin hän keksi, kenestä oli puhe. Kyle oli Patrician aviomies. Wallace oli tavannut hänet firman juhlassa. Kyle oli ollut juovuksissa, selvästi päihtynyt samppanjasta, jota Moore, Price, Hernandez & Worthington tarjosi jälleen yhden menestyksekkään vuoden päätteeksi. Kyle oli kasvot punoittaen kestinnyt seuruetta monipolvisella tarinalla, josta Wallace ei vaivautunut välittämään, etenkin koska Kyle näytti uskovan kovaaäänisyyden ja liioittelun olevan tarinankerronnan olennaisia osia.

”Sepä ikävä kuulla”, hän sanoi jäykästi ja käänsi pöydällä lojuvan puhelimensa parempaan asentoon. ”Mutta minusta meidän pitäisi nyt keskittyä –”

”Hänellä on vaikeuksia löytää uutta työpaikkaa”, Patricia kertoi, rypisti nenäliinansa ja otti uuden. Hän pyyhki sillä silmiään sotkien meikkiä ympäriinsä. ”Eikä se olisi voinut sattua huonompaan aikaan. Poikamme on menossa naimisiin ensi kesänä, ja meidän pitäisi maksaa puolet hääjuhlista. En tiedä, kuinka tulemme toimeen, mutta kyllä me jotakin keksimme. Kuten aina. Tämä on pelkkä töyssy elämän valtatiessä.”

”Mazel tov”, Wallace sanoi. Hän ei edes tiennyt, että Patriciaalla oli lapsia. Työntekijöiden yksityiselämän kaiveleminen ei kuulunut hänen tapoihinsa. Lapset olivat häiriötekijä, eikä hän ollut koskaan lämmennyt sellaisille. Ne saivat vanhempansa – hänen työntekijänsä – pyytämään vapaata kouluesiintymistensä ja sairauksiensa takia, ja toiset joutuivat paikkaamaan veltoilijoiden työpanosta. Ja koska henkilöstöosasto oli neuvonut, ettei hän voinut käskä työntekijöitään olemaan perustamatta perhettä (”Mr. Price, ettehan te voi sanoa heille, että hankkikaa ennemmin *koira!*”), hän oli joutunut kestäämään äitejä ja isiä, jotka tarvitsivat iltapäivän vapaata päästäkseen kuuntelemaan, kuinka heidän pentunsa oksentelivat tai räähkyivät lauluja kuvioista, pilvistä tai muusta joutavasta.

Patricia törästi taas nenäänsä liinaan, pitkään ja karmivasti niin, että Wallacen iho nousi kananlihalle. ”Ja sitten vielä tyttäremppe. Pidimme häntä päämäärättömänä ajelhtijana, joka päätyisi keräilemään frettejä, mutta sitten firma ystävällisesti tarjosi hänelle stipendin ja hän pääsi viimeinkin oikealle tielle. Kaikista mahdollisista paikoista kauppaopistoon. Eikö olekin upeaa?”

Wallace katsoi häntä kieron. Tästä pitäisi puhua liikekumppaneiden kanssa. Hän ei edes tiennyt, että he jakelivat stipendejä. Kyllähän firma lahjoitti rahaa hyväntekeväisyyteen, mutta siitä saadut verovähennykset hyvittivät tappiot kukkuramitoin. Hän ei tiennyt, millaista hyötyä he saivat sijoittamalla rahaa johonkin niin naurettavaan kuin *liiketaloudelliseen* koulutukseen, vaikka ehkä siitäkin sai verovähennyksiä. Todennäköisesti tytär

haluaisi tehdä koulutuksellaan jotakin niin aasimaista kuin perustaa ravintolan tai jonkin voittoa tuottamattoman yleishyödyllisen yhdistyksen. ”Minusta tuntuu, että sinulla ja minulla on erilainen käsitys upeasta.”

Nainen nyökkäsi, mutta ei tainnut kuunnella hänen sanojaan. ”Tämä työ on minulle niin tärkeä, nyt enemmän kuin koskaan. Nämä ihmiset ovat kuin perheenjäseniä. Me kaikki tuemme toisiamme, enkä tiedä, kuinka olisin kestänyt näin kauan ilman heitä. Ja sitten tekin vaistositte, että jokin oli pielessä, ja pyysitte minut tänne purkamaan mieltäni, ja sillä on minulle enemmän merkitystä kuin ikinä ymmärrätte. En piittaa siitä, mitä kaikki sanovat, mr. Price. Sinä olet hyvä ihminen.”

Mitä *tuo* oli tarkoittavanaan? ”Mitä kaikki oikein sanovat minusta?”

Patricia kalpeni. ”Ei mitään pahaa. Kyllähän sinä tiedät. Firman perustaja. Nimesi on firman logossa. Se tuntuu... pelottavalta.”

Wallace rentoutui. Hänelle tuli heti parempi olo. ”Niin, se varmaan –”

”Tarkoitan, että kyllähän ihmiset puhuvat, että voit olla niin kylmä ja laskelmoiva, ja että jos jokin asia ei hoidu heti sillä hetkellä, kun sitä haluat, niin äänesi saattaa äityä hirmuiseksi, mutta he eivät näe lävitsesi niin kuin minä. Tiedän, että se on pelkkä kulissi huolehtivaiselle ihmiselle noiden kalliiden vaatteiden alla.”

”Kulissi”, Wallace toisti, tosin ilahtuneena, että nainen ihaili hänen tyylitajuaan. Hänen vaatteensa *olivat* ylelliset. Hänelle sentään pelkkää parasta. Osittain tästä syystä firman uusien työntekijöiden tervetuliaispaketissa oli yksityiskohtainen lista hyväksyttävistä vaatekappaleista. Vaikka hän ei vaatinutkaan pelkkiä merkivaatteita (erityisesti koska hän ymmärsi opinto-velkoja), kuka tahansa, joka pukeutui ilmiselvästi alelaarista löytyneisiin vaatteisiin, sai ankan puhuttelun ja kehotuksen pukeutua arvokkaasti.

”Olet kova ulkopuolelta, mutta sisältä pehmeä kuin vaahtokarkki”, Patricia sanoi.

Wallacea ei ollut koskaan elämässään loukattu yhtä pahasti.
”Mrs. Ryan –”

”Ole kiltti ja kutsu minua Patriciaksi. Minähän olen sanonut sen jo monta kertaa.”

Niin hän oli. ”Mrs. Ryan”, Wallace sanoi tiukasti. ”Vaikka an-nankin arvoa innostuksellesi, käsittääkseni meillä olisi muutakin puhuttavaa.”

”Aivan”, nainen sanoi kiireesti. ”Totta kai. Tiedän, ettette pidä liiasta kehumisesta. Lupaan, ettei se toistu. Emmehän me sen-tään ole täällä puhumassa pelkästään teistä.”

Wallace tunsu helpotusta. ”Täsmälleen.”

Patrician alahuuli värisi. ”Olemme täällä puhumassa minusta ja siitä, kuinka hankalaksi kaikki on viime aikoina muuttunut. Sen takiahan sinä kutsuit minut tänne löydettyäsi minut itke-mästä konttoritarvikekomerosta.”

Wallace luuli hänen tehneen inventaariota ja että tomu oli aiheuttanut allergiakohtauksen. ”Minusta meidän pitää keskityä uudelleen –”

”Kyle ei suostu koskemaan minuun”, Patricia kuiskasi. ”Siitä on jo vuosia, kun viimeksi tunsin hänen käsiensä kosketuksen. Vakuuttelin itselleni, että tällaista tapahtuu, kun pariskunta on ollut yhdessä näin kauan, mutta en voi olla ajattelematta, että asiaan liittyy muutakin.”

Wallace kavahti. ”Minusta tämä ei ole sopivaa, varsinkin, kun sinä –”

”Minä *tiedän!*” nainen parkaisi. ”Kuinka sopimattomasti hän voikaan käyttäytyä? Tiedän, että olen tehnyt 70-tuntista työviikkoa, mutta onko silti liikaa pyytää, että mieheni hoitaisi aviolliset velvollisuutensa? Vannoimme niin *häissämme.*”

Niiden täytyi olla todella kammottavat häät. Luultavasti juh-lat oli pidetty Holiday Inn -hotellissa. Ei sittenkään. Pahempaa.

Holiday Inn Express *-motellissa*. Hänellä ei ollut pienintäkään epäilystä, etteikö karaoke olisi ollut mukana kuvioissa. Päätellen siitä, mitä hän muisti Kylesta (kaiken kaikkiaan todella vähän), tämä oli varmasti laulanut sikermän Journeyn ja Whitesnaken hittejä kulautellen välillä juomaa, jota kutsui rakastavasti bisseksi.

”Minulla ei kuitenkaan ole mitään pitkiä työpäiviä vastaan”, Patricia jatkoi. ”Se kuuluu työhön. Tiesin sen, kun palkkasit minut.”

Haa! Suunvuoro! ”Palkkaamisesta puheen ollen –”

”Tytttäreni otti lävistyksen nenäänsä”, Patricia kertoi ankealla äänellä. ”Hän näyttää aivan sonnilta. Pikkutyttöni haluaa, että matadori jahtaa häntä ja tökkii häneen vaikka mitä.”

”Jeesus Kristus”, Wallace mumisi ja hieraisi kasvojaan. Hänellä ei ollut aikaa tällaiseen. Puolen tunnin päästä pidettäisiin kokous, johon hänen pitäisi valmistautua.

”Tiedän!” Patricia puuskahti. ”Kyle sanoi, että se kuuluu aikuistumiseen. Meidän pitää antaa hänen levittää siipensä ja tehdä omat virheensä. En kuitenkaan tiennyt, että siihen kuuluisi pahuksenmoisen *renkaan* ottaminen nenään! Äläkä vain kysy mitään pojastani.”

”Okei”, Wallace sanoi. ”Lupaan etten kysy.”

”Hän haluaa Applebeen hoitavan häätarjoilun! *Applebeen!*”

Wallace tuijotti naista suu auki. Hän ei ollut tiennyt, että surkea hääsuunnittelu oli perinnöllistä.

Patricia nyökytteli raivokkaasti. ”Ikään kuin meillä muka olisi varaa sellaiseen. Raha ei kasva puissa! Olemme tehneet parhaamme iskostaaksemme lapsiimme järkevät taloudelliset periaatteet, mutta nuorilla ei aina ole niin tarkkaa käsitystä sellaisesta. Ja nyt kun hänen morsiamensa on raskaana, hän odottaa meiltä apua.” Patricia huokaisi dramaattisesti. ”Ainoa syy, miksi yleensä jaksan nousta aamulla sängystä, on se, että voin tulla tänne ja... paeta sitä kaikkea.”

Wallace tunsi oudon piston rinnassaan. Hän hieroi palleansa. Todennäköisesti närästystä. Olisi pitänyt jättää chili syömättä. ”Olen iloinen, että voimme toimia pakopaikkana elämästäsi, mutta se ei ole syy siihen, miksi kutsuin sinut tähän tapaamiseen.”

Patricia niiskaisi. ”Niinkö?” Hän hymyili taas, tällä kertaa leveämmin. ”Mistä syystä sitten kutsuit minut, mr. Price?”

Wallace sanoi: ”Saat potkut.”

Patricia räpytteli silmiään.

Wallace jäi odottamaan. Kai toinen lopultakin ymmärtäisi ja hän voisi palata omien töittensä pariin.

Patricia vilkuili ympärilleen hämmentyneesti hymyillen. ”Onko tämä joku sellainen tosi-tv-ohjelma?” Hän nauroi. Ääni oli kuin aave hänen aikaisemmasta pirtsakkuudestaan, jonka Wallace oli uskonut tulleen karkotetuksi jo kauan sitten. ”Kuvataanko minua? Aikooko joku kohta hypätä esiin ja huutaa *yllätys?* Mikä sen ohjelman nimi olikaan? *Sait potkut, mutta et oikeasti?*”

”En todellakaan usko niin”, Wallace sanoi. ”En ole antanut kuvauslupaa kenellekään.” Hän vilkaisi naisen sylissä olevaa käsilaukkua. ”Enkä äänityslupaa.”

Patrician hymy haalistui hieman. ”Nyt en ymmärrä. Mitä oikein tarkoitat?”

”En ymmärrä, kuinka paljon selkeämmin sen enää voisi sanoa, mrs. Ryan. Tästä päivästä lähtien et enää ole Moore, Price, Hernandez & Worthingtonin palveluksessa. Poistuttuasi tästä huoneesta vartija antaa sinun kerätä tavarasi, ja sitten sinut saatetaan rakennuksen ulkopuolelle. Henkilöstöosasto ottaa piakkoin yhteyttä koskien mahdollisia paperitöitä, mikäli sinun pitää laatia... millä nimellä sitä kutsuttiinkaan?” Hän selaili pöydällä olevia papereita. ”Ai niin. Työttömyyskorvaushakemus. Näyttää näet siltä, että vaikka sinulla ei olisikaan työtä, niin voit vieläkin imeä elantosi hallitukselta verorahojeni muodossa.” Hän pudisti päätään. ”Joten tavallaan minä vieläkin maksan sinulle palkkaa.

En vain yhtä paljon kuin ennen. Enkä maksa työstäsi. Sillä sitä sinulla ei ole.”

Patriciaa ei enää hymyilyttänyt. ”Minä... *mitä?*”

”Olet saanut potkut”, Wallace lausui hitaasti. Hän ei ymmärtänyt, mikä teki asiasta naiselle niin vaikeasti ymmärrettävän.

”Miksi?” Patricia tivasi.

Nyt päästiin asiaan. Selitykset siitä, *miksi* jokin tapahtui, olivat Wallacen erikoisalaa. Puhtaita tosiseikkoja. ”Cortaron jutun sovitteluehdotuksen takia. Sinä kirjasit sen kaksi tuntia määräajan päättymisen jälkeen. Se meni läpi pelkästään siitä syystä, että tuomari Smith oli minulle palveluksen velkaa, ja läheltä piti, ettei *sekään* auttanut. Minun piti muistuttaa hänelle, että olin nähnyt hänet ja hänen silloisen lastenhoitajansa, nykyisen rakastajattarensa, itse – se ei kuulu tähän. Olisit saattanut aiheuttaa firmalle tuhansien dollareiden tappiot, puhumattakaan siitä, millainen määrä harmia asiakkaallemme olisi koitunut. Sellaisia virheitä ei suvaita. Kiitän monivuotisesta palveluksesta Moore, Price, Hernandez & Worthingtonilla, mutta valitettavasti emme enää kaipaa palveluksiasi.”

Patricia ponnahti seisomaan niin, että tuolinjalat raapivat jalopuulattiaa. ”Minä en kirjannut sitä myöhässä.”

”Kyllä kirjasit”, Wallace lausui tyynesti. ”Minulla olisi tässä kirjaamon aikaleima, jos kiinnostaa.” Hän naputti kirjoituspöydällään lojuvan kansion kantta.

Patrician silmät olivat viiruina. Ainakin hän oli lakannut itkemästä. Wallace pärjäsi paremmin vihan kanssa. Jo ensimmäisenä päivänään oikeustieteellisessä hän oli saanut kuulla, että vaikka juristit olivat ehdottoman välttämättömiä yhteiskunnan toiminnalle, he joutuivat aina vihamielisyyden polttopisteeseen. ”Ja vaikka *olisinkin* kirjannut sen myöhässä, niin en ole tehnyt niin koskaan aikaisemmin. Se oli ainutkertainen tapaus.”

”Voit lohduttautua tiedolla, että tapaus ei todellakaan toistu”, Wallace sanoi. ”Sillä sinä et enää ole töissä täällä.”

”Mutta... entä *mieheni*? Ja *poikani*? Ja *tyttäreni*?”

”Aivan niin”, Wallace sanoi. ”Kiitos muistutuksesta. Jos tyttäresi nautti meidän myöntämästämme stipendistä, niin se on tietysti peruttu.” Hän painoi pöydällään olevaa nappulaa. ”Shirley? Voisitko ystävällisesti ilmoittaa HR:lle, että mrs. Ryanin tytär ei enää nauti stipendiämme? En tiedä, mitä kaikkea peruutukseen kuuluu, mutta kai heidän on täytettävä jokin kaavake, joka minun pitää allekirjoittaa. Hoida asia viipymättä.”

Hänen sihteerinsä ääni rätsisi kaiuttimesta. ”Kyllä, mr. Price.”

Wallace katsoi entistä lakiavustajaansa. ”Noin. Huomaatko? Kaikki järjestyy. No niin, ennen lähtöäsi haluaisin muistuttaa, että olemme ammattilaisia. Ei ole mitään syytä kirkua, heitellä tavaroita tai lausua uhkauksia, joita epäilemättä voitaisiin pitää törkeinä rikoksina. Jos vain sopii, niin voisitko ystävällisesti katsoa, ettet ota mukaasi mitään firman omaisuutta, kun siivoat työpöytäsi? Seuraajasi aloittaa ensi maanantaina, ja minua hirtittää ajatella, miltä hänestä tuntuisi, jos joutuisi aloittamaan työnsä ilman nitojaa tai teippitelinettä. Kaikki vuosien varrella haalimasi rihkama kuuluu tietysti sinulle itsellesi.” Hän poimi pöydältä stressipallon, jossa oli firman tunnus. ”Nämä ovat upeita, vai mitä? Olen muistavinani, että sait tällaisen seitsemännen palvelusvuotesi kunniaksi. Saat ottaa sen mukaan minun siunauksellani. Epäilen, että sille saattaa olla tarvetta.”

”Sinä olet vakavissasi”, Patricia kuiskasi.

”Vakava kuin sydänkohtaus”, Wallace sanoi. ”No niin, suo anteeksi, mutta minun pitäisi nyt –”

”Senkin... senkin... senkin *hirviö!*” nainen huusi. ”Vaadin anteeksipyyntöä!”

Niinpä tietysti. ”Anteeksipyyntö viittaisi, että olen tehnyt jotakin väärin. Se ei pidä paikkaansa. Oikeastaan sinun pitäisi pyytää anteeksi minulta.”

Patricia rääkäisi vastaukseksi jotakin, johon ei sisältynyt anteeksipyyntöä.

Wallace piti päänsä kylmänä ja painoi taas sisäpuhelimensa nappia. ”Shirley? Ovatko vartijat tulleet paikalle?”

”Kyllä, mr. Price.”

”Hienoa. Lähetä heidät sisään ennen kuin pähäni lentää jotakin.”

Wallace näki Patricia Ryanin viimeisen kerran, kun Geraldoniminen iso mies raahasi hänet pois vastaan potkivana ja kirkuvana, selvästi Wallacen uhkauksia koskeneesta varoituksesta piittaamatta. Hän ihaili vastentahtoisesti Patrician määrätietoista halua tunkea hänen kurkustaan alas jotakin, jota tämä kutsui *tulikuumaksi hiilihangoksi* niin, että – Patrician sanojen mukaan – se tulisi ulos hänen alapäästään aiheuttaen äärimmäistä tuskaa. ”Sinä putoat varmasti jaloillesi!” Wallace huhuili toimistonsa ovelta tietäen, että koko kerroksen väki kuunteli tapahtumia. Hän halusi varmistaa, että kaikki tietäisivät, kuinka syvästi hän välitti. ”Ovi sulkeutuu, mutta ikkuna avautuu ja kaikkea sellaista.”

Hissin ovet painuivat kiinni katkaisten naisen raivonilmaukset.

”Aah”, Wallace sanoi. ”Nyt on parempi. Kaikki takaisin töihin. Älkää kuvitelko, että saatte veltoilla, vaikka nyt onkin perjantai.”

Kaikki lähtivät kiireesti liikkeelle.

Täydellistä. Koneisto toimi taas sujuvasti.

Hän astui takaisin toimistoonsa ja sulki oven perässään.

Hän ajatteli Patriciaa enää kerran sinä iltapäivänä saadessaan sähköpostia henkilöstöosaston päälliköltä, joka kertoi hoitavansa stipendiasian. Se rinnassa tuntuva pistos tuli takaisin. Mutta ei se mitään. Hän pysähtyisi kotimatalla ostamaan närästyslääkettä. Hän ei ajatellut asiaa – eikä Patricia Ryania – sen enempää. Aina katse eteenpäin, hän tuumi itsekseen siirtäessään sähköpostiviestin kansioon nimeltä HENKILÖKUNTAHUOLIA.

Aina eteenpäin.

Uusi lakiavustaja aloittaisi ensi viikolla, ja Wallace aikoi varmistaa, että tämä tietäisi, ettei hän sietänyt virheitä. Parempi kylvää pelkoa varhain kuin joutua sietämään epäpätevyyttä myöhemmin.

*

Siihen hän ei saanut tilaisuutta enää koskaan.

Sen sijaan Wallace Price kuoli kahden päivän kuluttua.

2. LUKU

Hänen hautajaisissaan ei ollut paljon väkeä. Wallace ei ollut tyytyväinen. Hän ei edes ollut varma, kuinka oli itse päässyt tänne. Yhtenä hetkenä hän oli seissyt tuijottamassa omaa ruumistaan. Hän oli räpäyttänyt silmiään ja huomasi seisovansa nyt kirkon edessä, ovet olivat auki ja kellot soivat. Tilanne ei ainkaan parantunut, kun hän hoksasi kirkon edessä näkyvän kyltin. Siinä luki: JUHLATILAISUUS WALLACE PRICEN ELÄMÄN MUISTOLLE. Rehellisesti sanottuna hän ei pitänyt siitä kyltistä. Ei, hän ei pitänyt siitä ollenkaan. Ehkä sisällä olisi joku, joka osaisi kertoa hänelle, mitä helvettiä täällä oli tekeillä.

Hän oli asettunut penkkiin salin takaosassa. Itse kirkko oli kaikkea sitä, mitä hän inhosi: pröystäilevä, siellä oli suurelliset lasimaalausikkunat ja useita versioita Jeesuksesta erilaisissa tuskaa ja kärsimystä kuvastavissa asennoissa, kädet naulittuina ristiin, joka näytti kiviseltä. Wallacea vaivasi, ettei kellään näyttänyt olevan mitään sitä vastaan, että kaikkialla kirkossa näkyvästi esillä olevaa henkilöä kuvattiin kuolinkouristuksissa. Hän ei oppisi ikinä ymmärtämään uskontoa.

Hän odotti, että sisään kulkeutuisi lisää väkeä. Ulkona olevassa kyltissä sanottiin, että hautajaisten pitäisi alkaa tasan yhdeksältä. Kello oli nyt viittä vaille, päätellen seinällä olevasta koriste-kellosta (taas Jeesus, jonka kädet toimivat viisareina, nähtävästi

tällä haluttiin muistuttaa, että Jumalan ainoa poika oli kumi-mies), eikä kirkossa ollut kuin kuusi henkeä.

Viisi heistä oli tuttuja.

Ensimmäinen oli hänen ex-vaimonsa. Heidän avioeronsa oli ollut katkera jupakka täynnä molemminpuolisia perusteettomia syytöksiä, heidän asianajajillaan oli ollut vaikeuksia estää heitä huutamasta toisilleen pöydän yli. Vaimon oli täytynyt lentää paikalle, sillä hän oli muuttanut maan toiselle laidalle päästäkseen mahdollisimman kauas ex-miehestään. Wallace ei syyttänyt häntä siitä.

Ainakaan pelkästään.

Vaimo ei itkenyt. Tämä ärsytti Wallacea syistä, joita hän ei osannut kuvailla tarkasti. Eikö naisen kuuluisi nyhkyttää?

Toinen, kolmas ja neljäs hänen tuntemistaan henkilöistä olivat hänen yhtiökumppaninsa lakifirmasta Moore, Price, Hernandez & Worthington. Hän odotti toistenkin työntekijöiden liittyvän seuraan, etenkin kun MPH & W oli perustettu autotallissa kaksikymmentä vuotta sitten ja kasvanut siitä yhdeksi osavaltion vaikutusvaltaisimmista yhtiöistä. Hän oletti, että vähintäänkin hänen sihteerinsä Shirley olisi paikalla meikit valuen ja puristaen nenäliinaa kaksin käsin valitellen, ettei tiennyt, kuinka tulisi toimeen ilman Wallacea.

Shirley ei ollut paikalla. Wallace keskittyi ankarasti yrittäen saada naisen ilmaantumaan paikalle pelkällä tahdonvoimallaan. Shirley valittaisi, ettei tämä ollut oikein, että hän *tarvitsi* Wallacen kaltaista pomoa pitämään hänet kaidalla polulla. Wallace rypisti kummastuneena otsaansa, kun mitään ei tapahtunut, ja levottomuuden tulenkieleke alkoi lepattaa hänen mielensä perukoilla.

Yhtiökumppanit kokoontuivat kirkon perälle, lähelle Wallacen penkkiä, ja alkoivat jutella matalalla äänellä. Wallace oli lakannut yrittämästä tolkuttaa heille, että hän oli vielä paikalla ja istui aivan heidän edessään. He eivät nähneet häntä. He eivät kuulleet häntä.

”Murheellinen päivä”, Moore sanoi.

”Niin murheellinen”, Hernandez myönsi.

”Pahinta lajia”, Worthington sanoi. ”Voi Shirley parkaa, joka löysi hänen ruumiinsa sillä tavalla.”

Kumppanit pitivät tauon ja jäivät katselemaan kirkon etuosaan. He painoivat päänsä kunnioittavasti, kun Naomi kääntyi katsomaan heitä. Ex-vaimo irvisti miehille ennen kuin kääntyi takaisin katsomaan eteensä.

Sitten:

”Panee ajattelemaan”, Moore sanoi.

”Todellakin”, Hernandez myönsi.

”Ehdottomasti”, Worthington lisäsi. ”Panee ajattelemaan monia asioita.”

”Sinulla ei ole ollut omaperäistä ajatusta koskaan elämässäsi”, Wallace tokaisi hänelle.

He olivat hetken hiljaa, ja Wallace oli varma, että he olivat uppoutuneet mieluisimpiin häntä koskeviin muistoihinsa. Tovin kuluttua he alkaisivat muistella häntä lämpimästi ja kukin kertoisi vuorollaan pikku tarinan miehestä, jonka he olivat tunteet puolet elämästään, ja siitä, millaisen vaikutuksen hän oli heihin tehnyt.

Ehkä he jopa vuodattaisivat kyöneleen tai pari. Niin hän toivoi.

”Hän oli mulkku”, Moore lausui viimein.

”Varsinainen mulkku”, Hernandez myönsi.

”Isoin mahdollinen mulkku”, Worthington sanoi.

Kaikki nauroivat, vaikka yrittivätkin hillitä ääntään, jotta se ei kaikuksi liikaa. Wallace järkyttyi kahdesta erityisestä seikasta. Ensinnäkään hän ei uskonut, että kirkossa nauraminen oli sallittua, varsinkaan hautajaisvieraille. Hän epäili, että sen oli pakko olla jotenkin laitonta. Eihän hän toki ollut käynyt kirkossa vuosikymmeniin, joten mahdollisesti säännöt olivat muuttuneet. Toiseksi: millä oikeudella he nimittelivät häntä mulkuk-

si? Hän oli pettynyt, ettei koko porukka joutunut saman tien salaman iskemäksi. ”Rankaise heitä!” hän huusi kattoon katsoen. ”Iske heitä vihallasi... heti...” Hän keskeytti. Miksi hänen äänensä ei kaikunut?

Moore oli nähtävästi päättänyt, että nyt riitti sureminen, ja sanoi: ”Pojat, satuitteko katsomaan eilisen pelin? Voi veljet, Rodriguez oli harvinaisen hyvässä vedossa. En jaksa uskoa, että heidän käskettiin pysyä pelisuunnitelmassa.”

Sitten he pääsivät vauhtiin ja juttelivat urheiluasioista, ikään kuin heidän entinen yhtiökumppaninsa ei makaisikaan kirkon etuosassa jyrkevässä 7000 dollarin kirsikkapuuarkussa, kädet rinnalle ristittyinä, iho kelmeänä ja silmät suljettuina.

Wallace kääntyi eteenpäin leuka päättäväisesti tanassa. He olivat käyneet oikeustieteellistä yhdessä ja päättäneet perustaa oman firman heti valmistuttuaan, vanhempiensa suureksi kauhistukseksi. Hän ja muut yhtiökumppanit olivat aloittaneet ystävinä, jokainen oli nuori ja ihanteita täynnä. Sitten vuodet olivat vierineet ja niiden myötä heistä oli tullut enemmän kuin ystäviä, heistä oli tullut *virka veljiä*, mikä oli Wallacelle paljon tärkeämpää. Häneltä ei riittänyt aikaa ystäville. Hän ei tarvinnut sellaisia. Hänellä oli työpaikkansa kaupungin isoimman pilvenpiirtäjän kolmannessakymmenessä kerroksessa, tuontitavaraa olevat toimistohuonekalunsa sekä liian iso asuntonsa, jossa hän viipyi harvoin yhtään pitempään. Hänellä oli ollut kaikkea ja nyt...

Niinpä niin.

Hänen arkkunsa oli sentään kallis, vaikka hän olikin vältellyt katsomasta sitä sisään tultuaan.

Viides kirkossa olija oli joku, jota Wallace ei tuntenut. Hän oli nuori nainen, jolla oli sotkuiset, lyhyiksi leikatut hiukset. Naisen silmät olivat tummat, nenä ohut ja pysty, huulet olivat kalpea viiva. Hänen korvissaan oli lävistykset, pieniä nappoja, jotka kimmelsivät ikkunoista sisään siilautuvassa auringonpaisteessa. Hän oli pukeutunut siistiin liitურaitaiseen mustaan

housupukuun ja kirkkaanpunaiseen solmioon. Selvä mahtailukravatti. Wallace arvosti sitä. Kaikki hänen omat solmionsa olivat mahtailukravatteja. Ei, tällä hetkellä hänellä ei ollut sellaista. Nähtävästi kuolleet pitivät niitä vaatteita, jotka heillä oli yllään silloin, kun he potkaisivat tyhjää. Se oli oikeastaan valitettavaa ottaen huomioon, että hän oli kuollut toimistossaan sunnuntaipäivänä. Hän oli ollut valmistautumassa seuraavaan viikkoon ja kiskoi lähtiessään päälleen collegeverkkarit, vanhan Rolling Stones -paidan ja varvassandaalit tietäen, että toimisto olisi tyhjillään.

Hän oli parhaillaan pukeutunut juuri näihin vaatteisiin, suureksi mielipahakseen.

Nainen vilkaisi hänen suuntaansa, ikään kuin olisi kuullut hänen sanansa. Wallace ei tuntenut naista, mutta oletti koskettaneensa tämän elämää jossakin vaiheessa, kun tämä kerran oli tullut paikalle. Ehkä hän oli kiitollinen entinen asiakas. Ajan mittaan he kaikki alkoivat sulautua yhteen, joten voisihan asia olla niinkin. Wallace oli varmasti haastanut naisen puolesta oikeuteen jonkin suuryrityksen liian kuumen kahvin tai ahdistelun tai *minkä tahansa* syyn takia, ja tämä oli saanut osakseen massiiviset vahingonkorvaukset. Totta kai nainen olisi kiitollinen. Kukapa ei olisi?

Moore, Hernandez ja Worthington näyttivät armollisesti päättäneen, että heidän hurjapäinen urheiluaiheinen keskustelunsa voisi odottaa parempaakin aikaa, ja kävelivät Wallacen ohitse suomatta hänelle silmäystääkään jatkaessaan kirkon etuosaan. Jokaisella oli hartaan juhlallinen ilme. He eivät olleet näkevinään housupukuista nuorta naistakaan, vaan pysähtyivät Naomin luokse kumartuen yksi kerrallaan lausumaan osanottonsa. Naomi nyökkäsi. Wallace odotti kyyneleitä, joiden pato oli varmasti murtumaisillaan.

Yhtiökumppanit asettuivat vuorotellen arkun ääreen seisomaan päät painuksissa. Se levoton tunne, joka oli vaivannut

Wallacea siitä lähtien, kun hän putkahti kirkon edustalle, kasvoi voimakkaammaksi, epäsointuisemmaksi ja kauheammaksi. Tässä hän istui kirkon perällä katselemassa itseään makaamassa ruumisarkussa kirkon *toisessa päässä*. Wallace ei elätellyt harhakuvitelmia siitä, että olisi erityisen komea mies. Hän oli liian pitkä ja laiha, hänen poskiluunsa törröttivät ilkeästi ja saivat kalpeat kasvot näyttämään pysyvästi kolkoilta. Kerran firman halloween-juhliissa muuan lapsiryhmä oli riemastunut hänen asustaan ja yksi muita rohkeampi natiainen sanoi, että hän oli hieno viikatemies.

Hänellä ei ollut naamiaisasua.

Hän tutki itseään penkistään käsin nähdessään vilauksia ruumiistaan, kun yhtiökumppanit laahustivat sen ympärillä. Hirveä tunne, että jokin oli vinossa, uhkasi ottaa hänet valtaansa. Ruumis oli puettu yhteen hänen paremmista puvuistaan, Tom Fordin sharkskin-villakankaasta tehtyyn kaksiosaiseen. Se istui hyvin hänen laihalla vartalollaan ja korosti hänen vihreitä silmiään. Rehellisesti sanottuna se ei ollut kovin imarteleva juuri nyt, kun hänen silmänsä olivat kiinni ja posket punattu niin, että hän näytti pikemminkin entiseltä kurtisaanilta kuin korkean profiilin lakimieheltä. Otsa oli omituisen kalpea, ja lyhyet, tummat hiukset oli suittu taakse. Ne kimalsivat kosteasti kattovalojen alla.

Ennen pitkää yhtiökumppanit istuutuivat posket kuivina kirkonpenkkiin vastapäätä Naomia.

Kirkon ovi avautui, ja Wallace kääntyi katsomaan, kuinka pappi (taas joku, jota hän ei tuntenut; hän tunsu jälleen sen epäsointuisuuden tunteen painona rinnassaan, jokin oli vinossa, jokin oli *väärin*) käveli esihuoneen läpi kaavussa, joka näytti yhtä naurettavalta kuin muukin kirkko heidän ympärillään. Pappi räpäytti silmiään pari kertaa, ikään kuin hänen olisi ollut vaikea uskoa, kuinka tyhjä kirkkosali oli. Hän kiskaisi kaapunsa hihaa vilkaistakseen kelloaan ja pudisti päätään ennen kuin sääti kasvoilleen hillityn hymyn. Pappi ohitti Wallacen suomatta hä-

nelle vähääkään huomiota. ”Kyllä sinun kelpaa”, Wallace huusi hänen peräänsä. ”Taidat tuntea itsesi tosi tärkeäksi. Ei ihme, että kirkkouskonto on nykyisen kaltaisessa tilassa.”

Pappi pysähtyi Naomin luokse ja tarttui tätä kädestä lausuen lempeitä latteuksia, vakuuttaen olevansa pahoillaan tämän kohtaamasta menetyksestä, tutkimattomat ovat Herran tiet, ja vaikka emme aina ymmärtäisikään hänen suurta suunnitelmaansa, niin voimme olla varmoja siitä, että hänellä on sellainen, ja tämä oli osa siitä.

Naomi sanoi: ”Sitä minä en epäile yhtään, isä. Jätetään kuitenkin väliin nämä hokkuspokkukset ja pannaan vauhtia sirkukseen. Hänet pitäisi saada hautaan kahdessa tunnissa, ja minun pitää ehtiä iltapäivällä lennolle.”

Wallace pyöritti silmiään. ”Ristus sentään, Naomi. Voisitko osoittaa hieman kunnioitusta? Sinähän olet *kirkossa*.” *Ja minä olen kuollut*, hän olisi halunnut lisätä, mutta ei tehnyt niin, sillä se olisi tehnyt tästä todellista eikä tämä voinut olla totta. Ei siten millään.

Pappi nyökkäsi. ”Totta kai.” Hän taputti surevan eksän kämmenselkää ennen kuin siirtyi vastapäiselle penkille, jolla yhtiökumppanit istuivat. ”Osanottoni menetyksenne johdosta. Tutkimattomat ovat Herran –”

”Ilman muuta”, Moore sanoi.

”Todella tutkimattomat”, Hernandez myönsi.

”Yläkerran iso ukko ja hänen suunnitelmansa”, Worthington lisäsi.

Nainen – muukalainen, jota Wallace ei tuntenut – pyrskähti ja pudisti päätään.

Wallace katsoi häntä kiukkuisesti.

Pappi siirtyi seuraavaksi arkun ääreen ja jäi seisomaan pää kumarassa.

Silloin aikaisemmin Wallacen käsivarressa oli tuntunut kipua, rintaa poltteli ja vatsanpohjaa väänsi ilkeä pikku kuvotuk-